

ELISABETH SEILER MISSIONÁRIUSNÓ ÉLETE

(1889 - 1974)

ELHÍVÁS - VEZETÉS HIRDESSÉTEK CSODÁLATOS DOLGAIT!

életrajzi könyve alapján

Seiler Erzsébet az 1889. év utolsó napján született Dél-Németországban. Már kilenc éves korában feltámadt benne egy égő, csillapíthatatlan vágy a missziói munka iránt. Egyszer így szólt kedves, hívő, öreg tanítójához, akitől sokat hallott Afrikáról, a misszionáriusokról:

„Ha nagy leszek és az Úr Jézus is úgy akarja, akkor a pogányok közé megyek.”

Osztálytársai így csúfolták: „Itt jön a vallá-á-á-ás!”

A Megváltó közvetlen közelébe a 7 évvel fiatalabb húga halála előtt került, aki így szólt hozzá: „Nemsokára az Úr Jézushoz megyek. Ha itt maradhatnék, a misszióba mennék. Menj hát helyettem te!” Húga koporsója mellett tudatosan átadta életét az Úrnak. Ekkor 19 éves volt. Nem sokkal később édesanyja is meghalt.

Nem szerette volna drága édesapját egyedül hagyni, ezért könyörgött az Úrhoz, hogy töltsse be ismét édesanyja helyét, hogy a misszióba mehessen. Jézus meghallgatta fohászatát, és vasárnap megmutatta a második anyját a templomban. Világosan hallotta: „Nézd ott jön anyád!” Kérte az Urat, hogy ha ez az Ő hangja volt, akkor jöjjön oda hozzá ez az asszony. Később tudta meg, hogy ez az asszony akkor volt ott először abban a templomban, és odament Erzsébethez, és kezét fogott vele. Őt adta Isten, ő lett a második anyja, és mehetett a misszióba. Istennek helyreigazító munkáját, sok kegyelmét, irgalmát és türelmét megtapasztalta, míg felkészítette a missziói szolgálatra.

Az apja úgy engedte el, hogy megmondta, ruhát, cipőt nem tudnak venni, ha tud bízni Istenben, akkor mehet. Akkoriban olvasta Müller Györgynek, a bristoli árvaházak atyjának életrajzát. Ennek hatására minden szükségét ezután az Úrnak mondta el. Az Úr segítségével átesett a trópus-alkalmassági vizsgálaton. Kinint kapott, hogy bírja-e a szervezete. Ha kiütései lesznek, akkor nem alkalmas. Éjszaka óriási éhségre ébredt. Ekkor vette észre, hogy kiütéses lett. Szívében az Úrhoz kiáltott, aki a Lk 17:14-gyel válaszolt:

„Menjete el, mutassátok meg magatokat a papoknak. És amíg odaértek, megtisztultak.” Hálát adott az Úrnak, és mikor a professzorhoz ért, már tisztának látta, és alkalmasnak a trópusokra.

„Dicsőség az Úrnak! Halleluja!”

1916. október 26-án belépett a liebenzelli misszió házába. Meg akarta tanulni, hogy az Úrtól való teljes függőségben éljen. Igéretet tett, hogy soha senkinek nem szól, ha valamire szüksége van, hanem egyedül Jézushoz fordul. Ezt be is tartotta. Ha bélyegre volt szüksége, akkor ima után este már az ágyán volt a bélyeg.

Mennyei telefonja működött. Nem sokkal ezután 2,50 márkára lett volna szüksége. Elmondta az Úrnak és megkérte, közölje a lelkésznel. 2 - 3 nap múlva megkapta a kívánt összeget. Hála, dicsőség és magasztalás az Úrnak, aki mindent csodálatosan igazgatott.

„Dicséritek az Urat! Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!”

(Zsolt 106:1)

Egyszer, mikor megbetegedett, az Úr így szólt hozzá: „Erzsébet, kérj egy tojást!” A háború alatt nem volt elég élelmiszer. Így nem mert otthonról kérni. Megkérte az Urat: „Drága Megváltóm, ha Te akarsz tojást adni, kérlek adj egyet.” Röviddel ezután, mikor a szobájába lépett egy tojást látott az ágyán. Ki tette ezt ide? - tudakolta a szobában álló testvértől. „Ilyet nem kérdez az ember, ha az Úr Jézustól kap valamit” - felelte. Azonnal szívből köszönetet mondott Jézusnak. Mindig azonnal engedelmeskedett az Úrnak.

Az Úr egy napon így szólt hozzá: „Menj le az angol tanárnőhöz!” Lement, de nem mert bekopogni. Egyszer csak kilépett a tanárnő és megszólította: „Kértem a Megváltót, hogy küldje Önt hozzám...Ma két adag tejet kaptam, most segítenie kell meginni. Szüksége is van rá, hisz még olyan gyenge.” Ettől kezdve mindennap lemehetett egy csésze tejet inni, és hamarosan megerősödött.

A missziói ház iratterjesztésében kapható volt Billy Bray könyve, a „Vidám keresztyénség”. Jézus egy napon így szólt Erzsébethez: „Vedd meg ezt a kis könyvet!” Nem volt pénze rá. Különös dologra tanította az

Úr. Coerper lelkész felesége egy napon felajánlotta, hogy aki elfog egy egeret, az kap 50 pfenninget, mert a házban a gabonát már ették az egerek. Őt éjjel tudott fogni öt egeret, mert az Úr meghallgatta imáját. Megvásárolta a könyvet ebből a pénzből. Ekkor egy másik probléma jelentkezett, hogy mikor olvasson. Így imádkozott: „Uram, kérek, légy segítségül!” Ekkor hirtelen lázas lett, és a lelkészné ágyba parancsolta. Mihelyt ágyba került, elmúlt a láz. Így most már tudott olvasni, és mikor pedig látogatót kapott, akkor újra lázas lett, ami a látogatóval együtt ismét elmúlt. A könyvből sokat tanult.

„Mindenekelőtt világos lett, hogy az Úr Jézusnak vidám emberekre van szüksége és nem szomorúfüzfákra, különben senki sem hiszi el, hogy jó dolgunk van az Úrnál. Hiszen azt szeretnénk, hogy életünkkel Istent magasztaljuk, s hogy itt a Földön kegyelme dicsőségére szolgáljunk.” Amint a könyv olvasását befejezte, meggyógyult.

Csodálatos imameghallgatást és vezetést tapasztalt.

Az első világháború után, a forradalom alatt történt, hogy a szabadságát egy falucskában töltötte. Az egyik napon 200 felfegyverzett katona körülzárta a falut, pedig béke volt. A falu lakói túl keveset szolgáltattak be, ezért akartak minden házat átkutatni. Az egyik napon, amikor a levest akarták kanalizálni, az Úr érthetően felszólította:

„Erzsébet, kelj fel, menj le gyorsan és hirdesd a katonáknak Isten Igéjét!” A vendéglátó családból a nagymamának a szomszédban volt egy hatalmas pajtája. Ekkor valóságos csoda játszódott le szemük előtt. A katonák elkezdtek a csűr előtti téren gyülekezni; onnan kellett továbbindulniuk.

A katonákat meghívták, hogy lépjenek be a csűrbe. Gyorsan szétosztottak néhány énekeskönyvet és Újtestamentumot. Énekelni kezdtek:

„Az Isten Szeretet, megváltott engem; az Isten Szeretet, szeret engem!”

Az Úr egy pillanat alatt szívére helyezte, hogy erről az Igéről beszéljen:

„Szomjazom”.

Amikor Jézus a kereszten felkiáltott, nemcsak testi szomjúságára gondolt, hanem megmentésed és megmentésem utáni leírhatatlan vágyát is kifejezte. Újra és újra belekiáltotta a pajtába:

„Utánad szomjazott, utánad vágyódott!

Jöjj, add át magad neki!”

Hirtelen felállt egy katona. Bibliáját szívére szorítva, felfelé tekintve átadta életét Jézusnak. „Jézus érezhetően jelen volt.” A megmentett katona megindult hangon fordult hozzá: „Miattam kellett idejönnie, hogy Jézust megtaláljam és megmeneküljek.” Hatalmas tanítás volt, hogy Isten egyetlen ember megmentéséért Eget és Földet megmozdít.

„Az én eledelem az, hogy teljesítsem annak akaratát,
aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját.”

(Jn 4:34b)

Liebenzell mellett egyik községben evangelizációt tartott. Itt egy nyolcéves leányka átadta szívét Jézusnak. A barátnője nem akarta elfogadni Jézust. Erzsébet bátorította a kislányt, hogy imádkozzon érte. Ezt meg is tette a következő imaórán. A kis barátnő könnyekben tört ki és felkiáltott: „Könyörülj rajtam drága Megváltóm! Légy segítségül, én is követni akarlak!”

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa.”
(Mk 10:14b)

A liebenzelli bibliaiskola befejezése után Heidelbergbe került próbaszolgálatra. A gyermekmunkáját úgy megáldotta az Úr, hogy 66-ról 86-ra növekedett a gyermekkör létszáma. Az ifjúsági imaórán is többen megtértek, letérdeltek, sírtak, bűnt vallottak. Átadták magukat az Úr Jézusnak és hálát adtak a szabadításért.

„Uram, csodálatosak a Te cselekedeteid, tiéd a dicséret és magasztalás!”

Egyszer egy haldokló tüdőbeteg, katolikus asszonyhoz hívták, mert nem tudott meghalni. Megkérdezte, hogy nincs-e valami tévedés a dologban, mert Erzsébet evangélikus. Nem volt tévedés, mert az asszony személyesen őt kérte, hogy menjen el hozzá. A katolikus lelkiatya súlyos terhet rakott rá, hogy vezekelnie kell önmagáért, családjáért, szüleiért és még sok egyébért. „Minden bűnömet megvallottam, de többre

képtelen vagyok. Viszont így sosem jutok a Mennybe, ha a vezeklésből ki nem vergődöm.” - mondta az asszony. Vigasztalásul Erzsébet Jézus áldozati halálára irányította figyelmét, és elmondta ezt a szép éneket:

„Egy forrás van, melyből fakad büntörlő drága Vér.
E Vér csodás nyugalmat ad, itt bú, baj véget ér.
E forrás értem is buzog, örömmel vallom ezt;
Jézus a bűnért áldozott, s enyém is a keresz.”

Az asszony megértette, hogy Jézus vezekelt helyette, és csak hálát kell adni érte. „Elvette minden vétkeket. Magasztalom, dicsérem, áldom Őt. Csodálatos volt, ahogy az Úr ennek az asszonynak a szívét megnyitotta mindannak a megértésére, ami a Golgota keresztyén elvégeztetett.”

Egy bibliai mondást adott neki ezzel az Igével:

„Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére
megtisztít minket minden bűntől.”
(1Jn 1:7b)

Ezt az kis kártyát az ágyára tűzte, hogy mikor jön legközelebb a tisztelendő úr, akkor lássa. „Mikor az atya eljött - mesélte -, elkezdett újra a vezeklésről beszélni. Odamutattam a kártyára, és azt mondtam:

Nem kell vezekelnem, az Úr Jézus vezekelt értem, ott van megírva. Mikor elolvasta a kártyát, többé nem szólt egy szót sem.”

Boldog és hálás volt az asszony, hogy úgy mehet haza az Úr Jézushoz, mint megváltott gyermeke. Még akkor is magához hívatta, amikor a halála közeledett. Erzsébet ekkor súlyos influenzában volt, de az Úr meghallgatta buzgó könyörgését, és adott erőt, hogy Urát szolgálgassa. Nagyon boldog volt, hogy megmutathatta a Jézushoz vezető utat, Ahhoz, aki megváltotta, bűneit megbocsátotta, megszabadította és boldoggá tette.

„Uram minden cselekedeted csodálatos. Dicsérem jóságodat és szeretetedet. Nagy a Te irgalmad az ember fiai iránt. Tied a dicsőség és hálaadás mindörökké. Amen.”

32 éves volt, mikor Liebenzellből üzenet érkezett, hogy szeptember 11-vel Kínába rendelik. Kérdezze meg az Urat? Egész éjjel az Úr előtt volt, és bizonyosságot kapott, hogy Kínába kerül, de várnia kell. A bizottság úgy határozott, hogy csak 30 éves korig küldenek ki misszionáriusokat. „Lelkész úr, akkor hát nincs más hátra: mától kezdve visszafelé számolok, s így két év múlva harmincéves leszek.” Könyörögni kezdett az Úr Jézushoz: „Uram, kérlek, küldj be kintről pogányokat Németországba, míg magam nem mehetek hozzájuk.” A következő vasárnap istentiszteleten egy japán bejött és leült mellé. Odatartotta énekeskönyvét, aztán a Bibliáját. A japán a végén meghajolt, bemutatkozott Ohassama japán professzor, és kérte, hogy hetente kétszer olvasson fel neki a Bibliából. Erre engedélyt kapott a vezető testvértől. Nem fogadott el pénzt, de végül egy angol nyelvű nagyon drága, bőrkötéses Bibliát kapott ajándékba, benne 1 millió márkával. (Infláció volt ekkor!) Így lett életében először milliomos. Nem sokkal később a japán császár unokaöccse jött látogatóba Heidelbergbe. Az ünnepélyes fogadására valamennyi japán professzort, egy missziói lelkészt és Erzsébet testvért is meghívták. Itt a császár unokaöccse és a felesége közé ültették, és neki kellett tolmácsolni. Később kiderült, hogy Ohassama professzor a buddhisták oktatásában vezető szerepet játszik és könyvében, amit Erzsébetnek ajándékozott a keresztyénséget összezagyválta a buddhista tanítással. Ekkor arca borulva és összetört szívvel az Úr elé vitte panaszát.

Ő, a Hatalmas és Megértő, látta és ismerte szívem bánatát. Hirtelen, mint mennydörgés hangzott felülről:

„Ne sírj! Íme győzött az oroszán Júda törzséből.” (Jel 5:5)

Most értette meg a Szentírásnak ezt az Igéjét: „Isten letöröl a szemükről minden könnyet.” (Jel 7:17b)

Később írt a professzornak, aki nagy örömmel válaszolt, és többek között ezt írta: „...Gyermekeim látogathatják a keresztyén vasárnapi iskolát, és szabadon dönthetnek hitüket illetően...” Ó milyen kegyelem!

Erzsébet egyre fiatalabb lett. Coerper lelkész megjelent Heidelbergben, és közölte, hogy december 1-én utazhat Kínába, mert egy nagyobb adományt kaptak kiutazása költségeire. „Halleluja! Mekkora öröm!”

Minden szükséges holmáról kapott egy hatalmas listát, amit magával kellett vinnie. Az Úr vele volt, és mindent megkapott Tőle és általa.

„Mielőtt kiáltanának, én felelek, ők még beszélnek és én már meghallgattam.” (Ézs 65:24)

Édesapjával Möttlingenbe utazott szabadságra. Közben az Úr másként rendelkezett. Svájcba, Zürichbe küldte egy hitmélyítő konferenciára, melynek útiköltségét egy hívő testvértől kapta meg. Az útlevelét is csodálatos módon 2 óra alatt megkapta. A konferencián kapott 10 percet, hogy bizonyoságot tehesen. Az Evangéliumi Testvéregyletben ő volt az első nő, akinek ezt megengedték. Még két héten keresztül Coerper lelkész úrral együtt utazhatott, és missziói órát tartott vagy bizonyoságot tehetett.

„Szentséges és hatalmas Megváltó, nagy a Te jóságod, imádlak Téged!”

1923-ban Kínába utazhatott. Kínába érkezésük után, Jangcsouban először a kínai nyelvet tanulták meg. Az Úr megvigasztalta és segítette a tanulásban. Vizsga után Becker testvérrel és feleségével utazott hajóúton Sanghajba hat hétig, majd onnan a Hunan tartományban levő Jüancsouig újabb hat hetet. Az út legvégül rablók között vezetett, zuhogó esőben. Ez az út valójában egy tájtájékoztató hegyi patak, melynek vize a térdükig ért. Lábán az új cipő szétmállott, mire a missziói állomásra jutottak. A csomagokban sok ruha és könyv tönkrement a víztől. Dicsérték az Urat, hogy a hosszú úton mindnyájukat megőrizte.

„Ő mindent tud, mindent megtehet és végtelen golgotai szeretetével szeret minket. Áldott legyen örökre szent Neve!”

A kínai szolgálata Jüancsouban egy nagy árvaházban kezdődött, melyet Becker misszionárius vezetett. 260 különböző korú fiú lakott itt. Az idősebbek szakmát tanultak és szakvizsgát tettek. Az árvaházi gyerekek jól neveltek és képzettek voltak, mindenütt nagyon szerették őket. Erzsébet a leányiskolában, mint segítő dolgozott, kb. 50 növendék volt. Az árvaházban végzett munka mellett bőven akadt tennivaló a missziói állomáson. Naponta kaptak látogatókat, akiknek Jézusról beszélhettek. Később, mikor a kínai nyelvet és szokásokat megismerte, rájött, hogy az emberek hamarabb meghallgatják, ha előbb beszélget velük. A jelszó mindenütt ez volt: „Mán-mán-di!” (Lassan!) „Lassan járj, hogy el ne ess! Lassan igyál, hogy meg ne fulladj!”

A háború és éhínség idején történt, hogy egy menekült házaspár az árvaház melletti szalmakunyhóba érkezett. Egy napon aranyos fiúcska látott napvilágot a kicsi kunyhóban. Az anya erőtlen és beteg volt a szülés után, az éhség igen elgyötörte. Az árvaházi fiúk naponta maguktól vonták meg a rizst, hogy adjanak az anyának. A saját adagjuk is pedig a napi négyről egyre csökkent. „Naponta felkeresték a kunyhót s a kicsi testvért karjukon hordozták. Velük együtt örültünk, mert ezt az áldozatkészséget Jézus szeretete ébresztette a gyermekszívekben.”

Az éhínség tovább tartott. Az árva leánykák szerettek volna egy kis húst enni, de nem volt. Elkezdtek imádkozni Istenhez húsert. Egy napon hatalmas üdvivallás hallatszott a lányiskolából. Megtudtuk, hogy Isten húst küldött az égből. Hogyan? Itt ül ni! Egy megriadt sovány csirke kuporgott a földön. „Egy héja hozta a karmaiban és lerakta ide az iskolaudvarba.” Etették a kis csirkét és tovább imádkoztak. Néhány héttel később az Úr küldött még egy csirkét. Etették még egy kicsit, és mindenkinek jutott egy harapás a két Mennyből jött csirkéből, mikor levágták.

„Istennek ezer útja és eszköze van a megsegítésünkre.”

A nagy éhínség miatt már el kellett volna 50 fiút küldeni az árvaházból. Erzsébet születésnap ajándéknak (december 31.) azt kérte az Úrtól, hogy ne kelljen elküldeni az 50 gyereket. „Drága Megváltóm, az égvilágon semminek nem tudok örülni, csak ha ezt az ötven gyermeket nekem ajándékozod.” Szívából könnyörgött, még az ablakot is kinyitotta, hátha onnan jön a segítség. Majd kaptak egy táviratot, hogy egy nagy összeget utaltak át Svájcba, az Evangéliumi Testvéregylettől.

„Övé a dicsőség és magasztalás mindörökké.”

Volt az intézetben egy kb. 17 éves fiú, aki nagyon szerette az Urat. Egyszer hirtelen megbetegedett és halála közeledett. Kérte Erzsébetet, hogy jöjjenek oda a gyerekek, mert szeretne elbúcsúzni tőlük. A haldokló fiú azt kérte:

„Énekeljétek el nekem még egyszer azt a szép éneket, amit tanultunk:

A Mennynek az ajtaja nyitva. Kívánságának könnyes szemmel tettünk eleget. A fiú szeme felragyogott, karját kinyújtotta és felkiáltott: Jönnék!Jönnék!- Fehér a ruhájuk - kezükben pálmaág - és fehér lovon ülnek Hívnek engem is. ...Közelebb jönnék. Integetek. Megyek haza! Szemét lecsukta és ragyogó arccal távozott közülünk.”

Hét évi kínai szolgálat után hazautazott szabadságra. Hazafelé nagyon sokat szenvedett dagadt lába miatt. Sokszor fohászkozott az Úrhoz, hogy szánja meg, és adjon új lábat, hogy tudja folytatni a szolgálatát Kínában. Liebenzellben az utolsó bibliaórán az igehirdető belekiáltotta a terembe:

„És te, te pedig új lábat kapsz!” Másnapra az Úr leapasztotta a dagadást, és kiutazás előtt új lábbal ajándékozta meg. Ezzel még 14 évig járhatta Kínát.

Alig érkezett meg Jüancsouba, súlyos kolerajárvány tört ki. „Az ottani segítő ágyában aludt, nem tudva, hogy az illető nemrég halt meg kolerában. Bibliás asszonyai igen nagy aggodalomban voltak miatta. Ágya körül térdeltek, keservesen sírtak és tusakodtak az életéért. Mind megvizsgálta magát, nincs-e valami rendezetlenség az életében, ami Isten közbelépését akadályozhatná. Mindent megvallottak, bűnbocsánatért, majd ismét Erzsébet életéért könyörögtek. Az Úr végtelen szeretetében meghallgatta imájukat és meggyógyította. A segítség oly csodálatos volt, hogy pár nap múlva már munkáját is folytathatta. Isten nemcsak megőrizte a bajokban, hanem a szükséges erőt is megadta a naponkénti rengeteg munka elvégzéséhez.

Jézus Kínában is Győztes!

„Mondjatok éneket az Úrnak, mert nagy dolgot cselekedett; adjátok tudtára ezt az egész földnek! Kiáltás és örvendj Sionnak lakosa, mert nagy közötted Izraelnek Szentje!”

(Ézs 12:5-6) Halleluja!!!

Amerikából valaki pénzt küldött egy női csoport felállításához. 12 bibliásasszonyt kapott az Úrtól, akikkel együtt járták a falvakat. Elérkezett az első missziói utazás ideje. Uesuwan nevű rablófaluba vezette őket az Úr. 12 támadás érte a falut 12 hónap alatt. Az Úr kinyitotta az ajtókat. Az asszonyok kettesével keresték fel a családokat. Az örömhír minden házba eljutott. Húsz hetet töltöttek ott. 45-en jelentkeztek keresztségre. Volt velük egy hívő hetvenéves asszony. Ő maradt az imaháznál a faluban. Ha a bejáratnál álldogált valaki behívta egy teára. Közben megkérdezte: Te is benéztél már a Mennybe? Én? Nem. Ekkor ragyogó arccal felolvasta a Biblia utolsó két fejezetét. Legfontosabb Jézus Krisztus volt, az Isten Báránya és az Ő dicsősége.

Volt a szomszédjukban egy 15 éves súlyos tüdőbeteg fiú, aki naponta vánszorgott ki a repülőtérré, hogy olajban sült kis rizskalácsait eladja. Ebből élt az egész családja. Sajnos nem mindig tudta eladni, így este a napszitta, megmaradt száraz kalácsokat ették meg a szegény szülők. Erzsébet egyszer meghívta magához ezt a fiút, és beszélt neki az Úr Jézusról. Imádkoztak azért, hogy el tudja adni a kiskalácsokat. Az Úr meghallgatta, és azután minden nap gyorsan eladta az árút, és tudtak venni rizst. Később megkérdezte: „Misszionáriusnő, Jézus olyan csodálatosan meghallgatott a kalácsok dolgában. Nem tehetné meg azt is, hogy köhögésem elmúljon és meggyógyuljak?” De igen, Jézus ezt is megteheti, ha ez az Ő szent akarata. Közösén vitték a kérést az Úr elé, és a fiú hamarosan meggyógyult. Így élték át az Úr dicsőségét.

Bibliásasszonyával egy napon látogatás közben egy rabló házához került. A házigazda felesége vak volt. Egy súlyos szembaj következtében hirtelen elvesztette szeme világát, és nem lehetett segíteni rajta. Sok pénze ráment, hogy a bálványoktól próbáljon segítséget szerezni, de minden hiábavaló volt. Ők Jézusról beszéltek az asszonynak, elmondták nagy csodáit, amiket cselekedett, hogy még a vakokat is látóvá tette. Bizonyosságot tettek arról, hogy Jézus ma is ugyanaz, ma is tesz csodát, sokszor szemtanúi voltak ennek. Az asszony örült az evangéliumnak, és befogadta Jézust, mint személyes Megváltóját és Megmentőjét. Egy napon megkérdezte: „Nem tudná az Úr Jézus a szememet is meggyógyítani?”

Erzsébet nagyon kérte az Urat, mondja meg pontosan, mikor akarja meggyógyítani őt, hogy azon a napon imádkozzon kézzel az asszony felett.

Egy reggel az asszony csodálkozva mesélte: „Az Úr Jézus állt az ágyam mellett szép fehér ruhában, és kedvesen, szeretettel azt kérdezte tőlem: „Akarsz-e látni?” Erzsébet megértette, hogy az Úr cselekedni akar. Még egy meghitt beszélgetés következett az asszonnyal, hogy semmi útját ne állja Isten munkájának. Hiszed tehát, hogy az Úr Jézus meg akar gyógyítani? tette fel a kérdést. Igen, Ő teljesen meggyógyít, felelte. „Most kézzel imádkozom érted és leveszem a kendőt, te pedig nézz rám.” Imádkozott vele, és Jézus nevének segítségül hívása után levette a kendőt. Az asszony felnyitotta a szemét, két szép nagy szem tekintett csodálkozva, majd boldog nevetéssel mondta: Látok!

Hálát adtak a nagy Megváltó csodálatos segítségével. A férj megérkezésekor körülállták az ágyat, mert tanúi akartak lenni a hatásnak. A férj odalépett az ágyhoz, átadta a magával hozott körtét, és nagy szeretettel érdeklődött az asszony hogyléte iránt. „Képzeld, ismét látok.” Aztán kinyitotta szép szemét, mely valósággal ragyogott. „A férfi annyira megrettent, hogy összecsukszott az ágy mellett és úgy kiáltotta: „Nem akarok tovább rabló lenni! Hinni akarok abban az Istenben, Akiben te hiszel. Ő legyen segítségül, hogy más emberré

lehessek. A te Istened az igaz Isten. Ő az élő Isten. Benne akarok hinni már most.”... Hálát adtunk, és magasztaltuk a dicsőség Urának, Jézus Krisztusnak Véréért. Áldott az Ő szent Neve!”

1941-ben készültek a hazautazásra. Útközben nagy kerülőket kellett tenniük. Kína háborúban állt Japánnal és sok helyen belső ellenség is pusztított. Hosszú, nehéz utazás után végre eljutottak Sanghajba. Ott a CÍM (Kína Belföldi Misszió) német munkatársai fogadták be őket. Hajóval utaztak Harbinig, ahol egy apácával tudott Jézusról beszélgetni, aki ezen az úton világosságot kapott. Az apáca Márián keresztül szokott Jézussal beszélni. Erzsébet elmondta neki, hogy ő közvetlenül Jézussal beszél meg a dolgait és kap feleletet. Ugyanez a helyzet a mennyei Atyjával is. Az apáca szent szeretett volna lenni. A lényeg, hogy Isten szemében legyünk szentek, és nem az emberek avatnak szentté. Az Úrtól megtudta, hogy Harbinba csak a katolikus apáca miatt kellett utaznia.

Németország ekkor háborúba lépett Oroszországgal és így vissza kellett Sanghajba utazniuk. Csingtaoba szolgáltak a háború végéig. Azt hallotta, hogy Csingtaoban csak egy misszionáriusnő van. Ennél a kedves özvegyasszonynál lakhatott egy ideig.

Fehérek, feketék, barnák és sárgák keresték fel, hogy bajukat elpanaszolják. Börtönbe is látogatott. Sok adományt kapott és azokat osztotta.

Kérdésére Jézus megmutatta mi ennek a háznak a titka:

„Ebben a házban senkiről nem mondanak hátrányos dolgot.

Itt nem beszélnek másokról.”

A Lutheránus-Misszió berendezett egy központot az ideérkező szabadságos katonák részére. Közülük sokan harcoltak Okinawa szigetén. Így a rendszeres missziói szolgálaton kívül az amerikai katonákkal is lehetőségük volt Jézusról beszélgetni. „Hála az Úrnak, hogy többen, akik személyes Megváltó nélkül vonultak be, személyes Megváltóval térhettek haza a háborúból. Ő, ha tíz életem lenne, mind a tízet az Úr Jézusnak adnám, hogy lelkeket vezessek hozzá! Méltó, hogy magasztaljuk és elégjünk szolgálatában.” Angol Bibliákat és traktátusokat is osztogatott, evangelizáción beszélt az emberekhez. „Bárhol járjak, bárhol legyenek, bárhol akar használni az Úr, én mindenütt misszionárius vagyok. És neki van elkészített útja.”

Négy év telt el Csingtaoban és hamarosan megkapták a hazautazási engedélyt Németországba. Egy évi szabadság után nem kaptak beutazási engedélyt. Kína ajtóit bezáródtak. Így lett utazótestvér Németországban, saját hazájában. Nagy örömmel tartott gyermekórákat, csendeshetet, házi áhitatokat, missziói órát, bibliaórákat. Betegeket keresett fel, imádkozott velük, vigasztalta őket. Úttalan utakon is vitte az örömhírt. Betöltötte hivatását, és Ura Hazahívta. Élete, példája bátoríthat az Úr Jézus Krisztus követésére, odaszánt életre és szolgálatra.

„Úr Jézus taníts meg jobban hangodra hallgatni és első pillanatban engedelmeskedni, ahogy ezt meg is fogadtam neked...”

Hűséges, drága Megváltóm, áldalak és magasztallak csodálatos kegyelmedért, hogy a Tied lehetek és használhatsz engem.

Búcsút venni nem könnyű dolog; és mégis, zarándokok vagyunk. Az atyai ház odafenn van. Igaz, amit az énekköltő mond:

Szívem vágyik otthonába már,
itt csak vándor, búban, bajban jár;
Lenn a Földön idegen vagyok,
de fenn a Mennyben otthonom ragyog.”

Elisabeth Seiler

Úr Jézus, Te Győztes vagy, Te vagy a Feltámadott!
Áldott legyen szent Neved örökkön örökké!
MARANATHA!

Forrás: Makai Rozália <http://web.tvnetwork.hu/vaise>